

Drugi nakład po konfiskacie

Opłata pocztowa uiszczona gotówką

Cena 10 gr.

FALANGA**PISMO NARODOWO-RADYKALNE**

Nr. 9 (89).

Warszawa, 1 marca 1938 roku

Rok III

STANISŁAW CIMOSZYŃSKI**Nie poróżnicie narodowców z armią**

py zaulek.

Mechanizm działania tego podbojowego planu jest prosty. Otóż tłumaczy się ludziom, że gmach polskiej państwowości jest zamieszka-

ny w swej części nadziemnej, w swej nadbudowie przez sanację. Tłumaczy się, że musi być stała zupełna i nieubłagana walka między tym „dołem“ i „górami“.

Zapominają potem ci słuchający Polacy, że zarówno górę jak i dół zaludniają dwa różne elementy, że lewa strona gmachu jest tą samą czerwoną malowaną farbą co i lewe podziemia. Nie wiedzą przy tym głupi Polacy, że istnieją w lewej stronie gmachu liczne przejścia kręte, a nawet liczne wysoko prowadzące szerokie schody, które łączą czerwone podziemia z lewym skrzydłem gmachu.

Z tej strony budynku panuje idealna zgoda, rozwija się planowa współpraca, kierowana nota bene z poza gmachu. Przeciwnicy są tylko na prawym skrzydle. Nie ma wroga na lewicy.

Natomiast na export jest teoria sanacji i opozycji. Teoria, która powoduje walkę, teoria, która absorbuje w tę walkę przeciwnika, teoria, która pozwala na cichy podbój jego terenów.

Zważmy tylko jedno. Jakie ma szanse każde z nacjonalistycznych ugrupowań w tej konfiguracji.

Każde pociągnięcie rządu idące choćby w nikłej mierze po linii narodowej, spotyka się z zasady według tej teorii na pełny sprzeciw całej opozycji i na dobijający cios lewicy sanacyjnej czy Naprawy. Widzieliśmy takie emocjonujące na wielkim odcinku polityki widowisko: OZN.

Każda akcja narodowa ma dwu zdecydowanych wrogów: rząd dla którego jest antypaństwowa, i Folksfront dla którego jest faszystowska.

A przez ten czas czerwona lewica cicho i nieubłaganie znaczy podbojami swój zwycięski pochód i dołem i górą.

Ten stan może doprowadzić polską do upadku.

Nie doprowadzi jednak!

Ten stan przestaje istnieć. Powstaje w Polsce potężny Obóz, który w imię Przełomu Narodowego zakreśla prawdziwy podział polityczny Polski. Podział ten jest oparty nie o przebrzmiałe spory i wzajemne sympatie czy antypatie, ale o trwałą walkę dla realizacji wizji Wielkiej Polski podjętą. Ten podział grupuje w Polsce dwa w pełni przeciwstawne obozy, Folksfront i Obóz Przełomu Narodowego.

Mimo wszystko nie da się zepchnąć myśli polskiej na manowce. Mimo wszystko żyje w Polakach podświadoma zdolność oceny swych czynów.

I dlatego Naród Polski nie zgodzi się nigdy na zyny, które rozrywają jego jedność.

A tym, którzy myślą, że uda im się realizować swe perfidne rozbijackie plany potrafi dać odprawę należytą.

Na każdym odcinku życia polskiego wre walka na noże, walka toczona przez nacjonalizm polski ze zjednoczonym frontem masonerii i komuny, walka, w której stawką jest przyszłość i byt Ojczyzny.

I w takiej chwili, gdy wszystko zdaje się być rzucone na jedną kartę, gdy ważą się losy, w takiej chwili dozwala się by wybuchł konflikt, by powstawała walka między najbardziej polskimi ośrodkami Polski między Armią i Młodymi.

Nic nas nie obchodzi, kto winien. Nic nas nie obchodzi, kto zaczął.

Stan jaki istnieje, stan w którym wrogo patrzyły na siebie, choć przez chwilę dwa ośrodki bratnie na których jedynie i wyłącznie może liczyć Polska przyszłości, jest nie do zniesienia, jest niedopuszczalny.

Na płaszczyznę wrogą nie wolno im schodzić nigdy.

Jest jedna w Polsce najważniejsza prawda, prawda rozumiana przez Jej wrogów.

Prawda ta mówi, że gdy Polacy spojrzą w przyszłość, gdy odwrócą głowę od przebrzmiałych sporów, zastarzanych waśni, wtedy rzeczywistością stanie się sen i tęsknota naszych dziejów: Wielka Polska.

Wiedzą to wrogowie i wiedzą, że dzień ten jest ich dniem ostatnim. Walczą o to, by ten dzień nigdy nie nadszedł. A niektórzy Polacy są ich gorliwymi w tej walce sprzymierzeńcami.

Wdzięczna rola denuncjanta przypadła naturalnie Naprawie przez jej pismo „Naród i Państwo”, tak jak i wszystkie roboty idące na ręce Folksfrontowi.

Na jego to młyn woda.

Istotę sytuacji politycznej w Polsce stanowi walka o właściwy podział polityczny. Ponura dezorientacja, panowanie rozwielmożonego głuństwa politycznego, to skutek propagowania przez antypolski front starego podziału Polski na „sanację“ i „opozycję“.

Jest to perfidnie ujęty i fikcyjny obraz Polski, który gdy staje się podstawą działań politycznych sprowadza polską myśl polityczną w śle-

ny w swej części nadziemnej, w swej nadbudowie przez sanację. Tłumaczy się, że musi być stała zupełna i nieubłagana walka między tym „dołem“ i „górami“.

Wypadki wileńskie

W artykule wstępnym określamy nasze zasadnicze stanowisko wobec tego co się stało i co dzieje się w Wilnie. Ze względów od redakcji niezależnych ograniczamy się tutaj tylko do podania części faktów.

W końcu stycznia ukazał się w „Dzienniku Wileńskim“ oczywiście Stronnictwa Narodowego artykuł prof. Cywińskiego w którym w sposób ukryty znajdowała się obelga o marsz. Piłsudskim. Ani redakcja ani administracja nie zorientowały się początkowo. Uwagę zwrócił na to organ Naprawiaczy „Naród i Państwo“. Gdy doszła o tym wieść do Wilna, grupa oficerów wileńskich wtargnęła do lokalu „Dziennika Wileńskiego“. Lokal został zniszczony, 60-letni redaktor Aleksander Zwierzyński, prof. Cywiński, radny Federowicz, redaktorka Kownacka i dozorczeni Dawidowiczowa—zostali pobici. Red. Zwierzyńskiego i prof. Cywińskiego odwieziono do szpitala. Obaj zostali aresztowani przez władze śledcze, i przewiezieni na Łukisz-

ki. „Dziennik Wileński“ został zawieszony.

Aresztowano pozatem kilkunastu członków Stronnictwa Narodowego.

Równocześnie trzech aresztowanych przywódców „młodych“ Stronnictwa Narodowego: Piotra Kowalskiego, Stefana Łochtina i Świeżawskiego wywieziono do Berezki Kartuskiej.

Do Wilna, jak doniósł P. A. T. sprowadzone zostały rezerwy polityczne

(dokończenie na str. 2-giej)

ALFRED ŁASZOWSKI

Kościół wojujący

SŁOWO I CZYNY HITLERA

Kiedy w naszej redakcji urządzono konkurs na najsprytniejszego polityka współczesności, pierwsze miejsce (p. min. Świętosławski nie wchodził w rachubę) otrzymał przytłaczającą większością głosów kanclerz Hitler.

No bo proszę popatrzeć choćby tylko na ostatnie posunięcia wodza III Rzeszy. Oficerowie żądali od niego usunięcia marsz. Blomberga, żądali zmiany polityki zagranicznej w kierunku osłabienia osi Rzym—Berlin, wreszcie większych wpływów politycznych dla armii. Hitler, owszem zgodził się, z drobnymi tylko poprawkami w pewnych punktach. Blomberga usunął bez większej przepawy, albowiem 60-letni marszałek wstąpił właśnie w związki małżeńskie i jest poważnie zajęty swoim „miodowym miesiącem”. Tak, że nawet nie był obrażony. Wpływy polityczne armii, owszem powiększyły się. Coprawda na czele nie stanął Fritsch, lecz Hitler, ale w mniemaniu kanclerza, rzecz jasna i ta zmiana jest drobnostką. Wreszcie, ponieważ chcieli osłabienia przyjaźni z Mussolinim, Hitler przytaknął i dokonał „zimnego anchlussu” Austrii. Zresztą Mussolini nie był sprawą Austrii specjalnie dotknięty, bowiem to było przewidziane, a kto wie, czy i nie omówione jeszcze podczas jego pobytu w Berlinie.

Zresztą cała ta komedia austriacka jest cudownym przykładem jakie znaczenie i moc dają państwu silne rządy i zdecydowani politycy. Cała masońska część Europy ani pisnęła. Nie odważyła się mafie i loże. Ministrowie państw t. zw. „demokratycznych” w cichości przełknęły tę gorzką pigułkę. Naczelne organy „Wielkiego Wschodu” i różnych tam szkokkich obrządków, a nawet nasze rodzime folkstronty siedziały cicho. Mówiono, że to nic strasznego, nic nadzwyczajnego, że to musiało się stać. Oto najlepszy dowód ich słabości.

Przemówienie Hitlera w Reichstagu, najdłuższe w jego karierze politycznej, trwało bowiem trzy godziny — było jednym hymnem tryumfu. P.A.T. z wrodzoną sobie skromnością nie podał najciekawszych jego ustępów. Ale my słuchaliśmy przez radio...

Hitler odczytał olbrzymią ilość cyfr, ilustrujących rozwój niemieckiego przemysłu i zbrojeń przez cztery lata rządów narodowo-socjalistycznych. Podamy je w następnym numerze. Są to cyfry imponujące. Porównanie przeszłości Niemiec, niedawnej, bo z przed lat czterech z teraźniejszością, we wszystkich dziedzinach, nie tylko w przemysle — dowodzi potęgi niespotykanej dotąd w dziejach Europy.

Jako nacjonałści robiliśmy i my bilans i przeprowadziliśmy porównania. Tylko, że inne i nie zastępujące

MIN. EDEN USUNIĘTY

To lubię, rzekłem, to lubię kiedy przeczytałem o ustąpieniu min. Edena. „Falanga” zawsze pisała, że elegacko zaprasowane spodnie angielskiego ministra spraw zagranicznych lepiejby pasowały na parkiecie Café Clubu, niż w pałacu Foreign Office.

Ale mówiąc poważnie, upadek wszechwładnego kierownika angielskiej polityki zagranicznej, trzeba uznać za nowe zwycięstwo Mussoliniego. Eden reprezentował linię, polityki pro-ligowej, oraz wszystkimi siłami popierał t. zw. „wielkie demokracje”, czyli pań-

Każdy system pojęć obowiązuje swych wyznawców w całości, dopiero wówczas, kiedy potrafią wykluczyć kierunki przeciwne. Sytuacja katolika w życiu politycznym jest dziś niezmiernie trudna. Jeśli chce walczyć skutecznie, musi często używać broni nieprzyjaciół, oni bowiem narzucają metodę reakcji bezpośredniej. Jesteśmy zmuszeni przyjąć taką walkę, jaka została nam wypowiedziana. Konflikt pogłębia się, zaostża i trwa, przechodzi w stan

chroniczny, budzi niepokój, wywołuje troskę.

Sumienie przypomina zasadę miłości chrześcijańskiej. Ewangelia uczy przebaczenia win. Gdybyśmy chcieli wyciągnąć z tych przesłanek konsekwencje natury praktycznej, wrogowie Kościoła i Wiary dokonaliby dzieła zniszczenia.

Zadne tłumaczenia i perswazje nie są w stanie odwrócić impetu wojującego bezbożnictwa w Polsce. Tu trzeba środków gwałtownych. Kato-

lik zająć musi podstawę agresywną w przeciwnym razie czeka nas klęska cywilizacji chrześcijańskiej zarzewie czerwonego wschodu.

Trzeba kochać Boga więcej aniżeli ludzi, którzy z nim wojują. W obliczu narastającego barbarzyństwa nie możemy pozostać bezsilni i sentymentalni. Siła użyta w obronie ideału metafizycznego nie przeczy zasadom Wiary, przeciwnie umacnia je.

Baczmy pilnie, aby miłosierdzie okazywane komunizującym żydom nie przyczyniło się do zwielokrotnienia ich aktywności podważającej byt Narodu i Państwa.

W tej chwili nie może być miejsca na żaden liberalizm. Inteligencja judeo radykalna próbuje wygrać hasło „miłuj bliźniego” w tym celu, aby uspić naszą czujność w obliczu nieprzyjaciół Kościoła. Chodzi o złagodzenie i zatamowanie instyktów samozachowawczych. Piętnuję ten objaw dywersji marksowskiej gdyż wiem, że idzie on po linii ostatnich dyrektyw Kominternu, które brzmią:

„Należy uśmierzyć energię żywiołów katolickich przez częste i systematyczne przypominanie hasel Miłości i Przebaczenia win. Prasa lewicowa powinna wykazać, że między idealami współczesnego chrześcijaństwa i ruchem narodowym zachodzi antynomia zasadnicza. Złamanie reakcji szalejącej w Polsce będzie kwestią kilku miesięcy ożywionej pracy, trzeba tylko oddzielić katolików i nacjonalistów, wywołać rozłam na tle religijnym...”

Młodzież katolicka nie może pójść na lep obłudnego humanitaryzmu. Każda próba sparaliżowania naszej żywiołowej aktywności spotka się z niepowodzeniem, zdołaliśmy już bowiem przeniknąć zamiar i intencję wroga. (Swoją drogą panowie z Kominternu mogliby swoich instrukcji udzielać w sposób bardziej dyskretny i lepiej zakonspirowany).

Prymitywizm idzie tu o lepsze z naiwnością pacholków stalinowskich. Należy wyrazić ubolewanie że nawet pisma socjalistyczne w rodzaju „Robotnika” wysługują się Sowietom przez ciągłe akcentowanie rzekomych sprzeczności między zasadami katolicyzmu, a Ruchem Narodowym w Polsce.

Te wszystkie „szlachetne oburzenia” szloch i grymasy nie odniosą żadnego rezultatu. Ludzi kupczących prawdami Ewangelii przepędzimy ze świątyni powrozem ognistym. Kramy ich zostaną zrównane z ziemią. Stan ostrego pogotowia trwa dalej i rośnie z dnia na dzień.

† p.

Władysław SolarSKI

Czł. b. O. N. R., kolporter „Falangi”

zmarł dnia 13 lutego opatrzony św. Sakramentami w szpitalu w Grednie

Pogrzeb odbył się dnia 15 lutego w Różanymstoku.

KOLEDZY

Po drugim wyroku

Drugi z kolei sąd przysięgłych u niewinną z zasadniczych zarzutów oskarżenia Doboszyńskiego. Doboszyński sam nie zaprzeczał żadnego z zarzucanych mu faktów dotyczących marszu na Myślenice, a przysięgli dwóch sądów w dwu różnych miastach, przysięgli — spokojni ludzie, urzędnicy i emeryci, orzekli, że nie ma w tym winy. Widocznie istnieje w świadomości społeczeństwa rozróżnienie prawa formalnego i prawa moralnego. Doboszyński złamał prawo formalne, ale przysięgli stwier-

dzili, że prawo moralne miał za sobą. Świadomość rozpanoszonego zła i konieczności przelomu narodowego rozszerza się w całym społeczeństwie polskim.

SKAZANIE CZŁONKINI b. O. N. R.

W sądzie Okręgowym odbyła się rozprawa przeciwko kol. Hannie Szyborskiej oskarżonej o kolportaż nielegalnej sztafety.

Kol. Hanna Szyborska została skazana na 1 rok aresztu z zawieszeniem na trzy lata.

PRZESŁUCHANIE W URZĘDZIE ŚLEDZCYM

W ub. tygodniu zostali wezwani do Urzędu Śledczego kol. kol. Stanisław Kiszowa, Reutt i Kwasięborski.

Po przesłuchaniu wszyscy koledzy zostali zwolnieni.

PRZESŁUCHANIE KOL. STERMIŃSKIEGO

W ostatnich dniach został wezwany i przesłuchany przez Sędziego Śledczego w Warszawie Kol. Zygmunt Stermiński. Przesłuchanie było w związku z akcją bojkotową w Sokołowie Podlaskim.

Wypadki wileńskie

(Dokończenie ze str. 1-szej)

W Wilnie panuje wielkie podniecenie, objawiające się w życiu całego miasta, wszystkich jego warstw i znajdujące swój wyraz nawet w wyglądzie ulicy.

Narodowo - Radykalny Obóz „Ruch Młodych”, mimo kampanii oszczerczej jaką systematycznie prowadził przeciwko niemu „Dziennik Wileński”, solidaryzował się z akcją protestacyjną w obronie młodych narodowców, którzy stali się niewinnymi ofiarami niepozytelnego wystąpienia jednostki, tkwiącej w

zastarzałych nienawiściach „orientacyjnych”.

Narodowo-Radykalny Obóz „Ruch Młodych” wzmaga swoją zdecydowaną akcję w walce z żydo - komuną, od której uwaga została w sposób sztuczny odwrócona.

Wilno, którego napięcie uczuć narodowych świeci w ostatnich czasach wielokrotnie przykładem dla Polski, nie może pozwolić, aby jego walka z wrogiem Wielkiej Polski została osłabiona przez jakąkolwiek dywersję.

Chleba dla Polaków — Władzy dla Narodu — Wielkości dla Polski

Jedna godzina w sejmie polskim

Sala sejmowa skopiowana jest ściśle z sali parlamentu francuskiego i dawnego niemieckiego. Wielkim półkolem stoją pulpity z lawkami, w środku w trzech kondygnacjach siedzi prezydium. Posłowie wydają się dziwnie mali, bo lawy są wielkie i sala obliczona na dwa razy tylu „reprezentantów społeczeństwa”, co obecnie. Z tych obecnych dwustu — także większości na sali nie ma — może ze stu siedzi godnie i sennie, świecąc mniejszymi i większymi łysinkami nad ciemnymi blatami pulpitów. Bokiem do wszystkich pozostałych, w ciasnej przegródce siedzi rząd. W pierwszej ławce z głową podpartą na łokciu popularna postać premiera generała Składkowskiego (Boże, jak ten człowiek siwieje! — to już biała jak gołąb głowa). W środku półokręgu sali świeci zwykle okrągła głowa marszałka Cara, ale dziś nie ma jej, w tym miejscu jest szara głowa wicemarszałka Schaetzla.

Nagle koło drzwi (a jest tych drzwi tyle, co w teatrze) robi się lekki ruch — przytyły posłów. Wpływają cicho na salę — kroków nie słychać na grubym, niebieskim dywanie. Co się stało? — Dudziński będzie interpelował o masonach. Co za nietakt! Co za pozom! W wielkich demokracjach zachodu nikt nie mówi w parlamencie o masonach! Po prostu huliganstwo. I taki elegancki z pozoru człowiek, oficer kawalerii, ziemianin, poseł, a huligan, pikieciarz, czarnosecinniec, o masonerii będzie mówił! Może wyjdziemy panie kolego? Ale jakoś nikt nie wychodzi. Odczytują interpelację posła Dudzińskiego i odpowiedź premiera. Interpelacja podaje, że 9 grudnia odbył się w lokalu dyrekcji lasów państwowych w Warszawie zjazd masonski obrządku szkockiego z udziałem delegatów z Anglii i kilku wyższych urzędników polskich. Premier w odpowiedzi stwierdza, że żadne „nieurzędowe” zebranie w gmachu dyrekcji lasów państwowych nie odbyło się (porządek znaczy się jest), a co do sankcji karnych, to kodeks wystarcza — zabrania on przecież należenia do związków tajnych (dla ścisłości warto podać, że nasz kodeks nie zabrania przynależności nie do związków tajnych, lecz do związków „których istnienie, cel lub organizacja mają pozostać tajemnicą wobec władzy państwowej” — a jeżeli władza wie, to co wtedy?).

I oto ktoś z sali chce mówić. To właśnie „huligan” Dudziński. Odpowiedź rządu mu nie wystarcza. Już jest na trybunie, tuż poniżej wicemarszałka Schaetzla. Zaczyna mówić mocno, spokojnie, jasno. Po kilku słowach wstępu, rozkłada przed sobą jakieś papiery. Zaczyna czytać artykuł z oficjalnego organu masonerii — „The New Age”:

„Wielki mistrz Cowles i dr. Brown przybyli do Warszawy 9 grudnia 1936 r. po południu. Na dworcu zostali oni entuzjastycznie powitani przez Wielkiego Mistrza Stanisława Stępowskiego, Wielkiego Generalnego Sekretarza Zbigniewa Skokowskiego i pewną liczbę innych braci. Tegoż dnia Najwyższa Rada Polski odbyła specjalne posiedzenie w gabinecie dyrektora w gmachu Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych. Oznacza to wielki postęp. Dotychczas bowiem zebrania odbywały się w mieszkaniach prywatnych członków. Zebranie to miało przebieg normalny wśród komplementów i gratulacji z powodu postępów, poczynionych w ostatnich latach w Polsce. Masoneria nie jest tam zalegalizowana, skutkiem czego bracia zachowują mil-

czenie na temat swej przynależności. Jednak ci, którzy zajmują takie stanowiska, na których nie mogą być uderzeni, nie wahają się z ujawnieniem swej przynależności”.

„Najwyższa Rada Polski została zorganizowana w r. 1922 przez Najwyższą Radę Włoch. Przez szereg lat Wielkim Mistrzem był Andrzej Strug. Do „Zakonu” czyli Wielkiej Rady Łoży należą: jeden książę, jeden b. ambasador, pięciu b. ministrów, jeden delegat rządowy w rokowaniach z innymi krajami, jeden sekretarz Międzynarodowego Kom. jeden dyrektor wielkiego państwowego przedsięwzięcia, jeden dymisjonowany pułkownik i jeden zasuspedowany ksiądz rzymsko-katolickiego wyznania. Wynika z tego, że masoneria polska zajmuje wysokie stanowiska w świecie politycznym i przemysłowym, że posiada ona przywódców zdolnych do sterowania polityką oświeconego i tolerancyjnego narodu. Przy tak silnej górze, doły masonerii są stosunkowo słabe. W Polsce jest 11 łóż. skupiających tylko 400 masonów”.

A potem padają słowa „bardzo lekomyślna odpowiedź rządu” i... wicemarszałek Schaetzel przywołuje do porządku wysokim i jakby trochę zdenerwowanym głosem.

Dudziński mówi dalej:

„Pan Premier albo nie docenia de-

strukcyjnej działalności mafii w Polsce, albo jest za słaby na to, żeby z tymi mafiami zrobić porządek. W tym przekonaniu utwierdziła mnie wiadomość o nieprzyjęciu przez p. min. Poniatowskiego, dymisji pana Stępowskiego wniesionej na skutek interpelacji. Również p. minister Kościalkowski nie wyciągnął konsekwencji w stosunku do p. Skokowskiego. Obaj ci pp. ministrowie nie mają nic przeciw tajnym organizacjom masonskim w Polsce. Czyż mogą mieć zatem zaufanie do ministrów, którzy mogą być posądzeni o sprzyjanie tajnym mafijnym organizacjom, stanowiącym obce agentury w Polsce?”

„Zakonspirowana mafia 400 ludzi wywiera większy wpływ na losy kraju, niż Pan, Panie premierze, rząd i izby ustawodawcze... Na rachunek obozu legionowo-peowiackiego rządu Polską zakonspirowana mafia. Jej to dziełem jest istniejąca obecnie dekompozycja życia politycznego. Naczelny wódz rzucił hasło zjednoczenia narodowego w imię najdroższego dla Polaków celu obronności i hasło to nie chwyciło, mianowicie dlatego, że w Polsce rozpleniło się panowanie rozmaitych mafii. Jeśli ma nastąpić prawdziwa konsolidacja, musi być oczyszczona atmosfera polityczna Polski, wszystkie mafie muszą być wytępione”.

Na sali cicho i nieprzyjemnie.

Ale ponury nastrój rozwiewa się po chwili, bo oto Dudziński schodzi, a na mównicę wkracza rażno, wesoło pobrzękując orderami — generał Składkowski. W gruncie rzeczy wszystko jest byczo, „kochany panie kolego Dudziński”.

„Premier rozróżnia trzy rodzaje stosunku Państwa do masonerii. W tak zw. wielkich demokracjach, do których należą: Anglia, Stany Zjednoczone, Francja i Szwajcaria — masoneria jest zupełnie jawna i znajduje i znajduje się w rozkwicie. W państwach totalistycznych, jak Włochy, Niemcy i Sowiety — masoneria jest zakazana. Między tymi skrajnymi kierunkami istnieje trzeci — pośredni, do którego należy Polska”.

Ale nastrój idylli wnet pryska. Premier schodzi z mównicy. Ktoś prosi o głos przeciw interpelacji (w dyskusji nad interpelacją wolno przemawiać tylko jednemu posłowi i to przeciw interpelacji).

— Co—Budzyński przeciw Dudzińskiemu? Ci dwaj przyjaciele zawsze razem występujący — przeciw sobie? Niemożliwe! Ale Budzyński już jest na trybunie. Siwa bujna czupryna, majestatyczne ruchy, w oku monokl, który nie wypada nawet w chwilach największego ferworu. Kiedy Budzyński mówi, wicemarszałek Schaetzel za jego plecami kręci się coraz niespokojniej, wreszcie przerywa raz poraz, przywołuje mowę do tematu. Budzyński mówi:

Wzywamy rząd o postawienie w stan oskarżenia z art. 165 K. K. następujących osób: Zbigniewa Skokowskiego, Stanisława Stępowskiego, Hipolita Gilwica, Mariana Ponikiewskiego, Emilia Kipy, Mieczysława Wolfkego i Zygmunta Dworzanczyka, jak również innych, których ujawni śledztwo.

J. Bohdanowicz

JAN OLECHOWSKI

Marsz ulicy

Runęły na kamienny bruk stwardniałe kroki
Zbladły w nagłym przestrachu krzykliwe reklamy
Noc wciska się w ulice gęstym, ciężkim mrokiem..
Naprzód pochylić barki. Padł rozkaz. Ruszamy.

Wiatr — dobosz rozdeptany po dachach cwałuje
Stłoczyły się, skuliły wielkie kamienice —
Śpiewem wroga nie złamiesz. Doli nie wykujesz.
Rwących kroków pieśń nową skanduje ulica.

Tłum rozchełstanych koszul. Mieszkańcy strychów, poddaszy.
Dosyć mamy już westchnień. Skomleć nie chcemy więcej.
W wargach spalonych gorączką boleść gryziemy naszą —
Ścisnięte grożą ręce.

Oczy są suche, stalowe. Oczy nie spłyną łzami.
W kawiarniach rewolucję przestaną podawać - poeci.
Stadami czarnych liter nie będą krakać nad nami
Zakraczą — pięści!

Dłużej nie chcemy już słuchać komunikatów P.A.T-icznej
Dosyć mamy przemówień, pełnych „poważnej” troski
Słowa są śmieszne i małe. Zdania układne, śliczne
Nie zduszą krzyku ulicy. Krzyk jest świszczący i ostry.

Serca są chore i puste, rytmicznym wstrząsane łkaniem
Ten sam wciąż smutek zadreżca noc bezsenną i dzień
Wszystko jest takie, jak dawniej — jarmark zgiełkliwy i tani
Wszędzie szaleją reklamy. Wszędzie są żydzi, żydzi, żydzi...

Już się nikomu nie wierzy. Niczyich słów nie słucha
Propagandowych afiszy nie chcemy oglądać dłużej
Jedno jest tylko prawdą — ból dręczący i głuchy
I młodość dzwoniąca pieśnią, szaloną wiosenną burzą.

Skronie płonące pragnieniem oddali chłodzi nam powiew.
Daleko są pola i lasy — rzeki tęsknotą szumiące —
Dzień już zatyka nad miastem świtu płonącą chorągiew —
To maszeruje naprzeciw nasze zwycięstwo — słońce!

Obowiązkiem

Narodowca

Rozpowszechniać

„FALANGĘ”

ZOWLIENIE ARESZTOWANYCH

Dn. 14. b. m. o godz. 18 zwolnieni zostali z więzienia, t. zw. „Brygidki” we Lwowie aresztowani trzy miesiące temu następujący koledzy: członkowie Sekcji Młodych Stronnictwa Narodowego:

KULEWSKI WŁADYSŁAW, PŁACZKIEWICZ ZYGMUNT, ELIASZCZUK MICHAŁ, WOLANOWSKI KAROL, NAJDA KASPER, JORGEN MIECZYSLAW, GAL MARCIN, STĘŻKA KAZIMIERZ, MIELNIK STANISŁAW.

Są oni oskarżeni z art. 166. K. K. Obrony podjął się mec. Jan Pieracki.

„Partie polityczne przestaną istnieć — tajne organizacje będą wytępione”

(Zasady Programu Narodowo-Radykalnego)

KAZIMIERZ HAŁABURDA

Za czy przeciw demokracji

Rok temu jawnie i z hałasem utworzony został wielki front demokratyczny pod hasłem przeciwstawienia się antydemokratycznemu nacjonalizmowi. Front ten reprezentowany przez Ligę Narodów skunął najrozmaitsze żywioły — rosyjskich komunistów, socjal-demokratów z Drugiej Międzynarodówki, drobnomieszczańskie partie liberalistów, radykałów, republikanów demokratów i konserwatystów, międzynarodową finansierę a przede wszystkim piętnaście milionów żydów rozsiadanych po świecie. Okazało się w ten sposób, że obrońcami demokracji rzekomo są wielcy bankierzy, szefowie karteli, Stalin — czerwonny car i nowoczesny azjatycki satrapa, tudzież żydzi, od początku nie uznający równości pomiędzy sobą a innymi, mniemający, iż są jedynym narodem wybranym, arystokracją, mającą monopol na handlowo-polityczną umowę z Bogiem. Że współczesny ustrój Rosji nie ma nic wspólnego z demokracją, ja-ne jest dla każdego, jednakże wielu się łączy, co do demokratycznego charakteru takich krajów jak na przykład: Stany Zjednoczone. Oddajmy więc głos byłemu prezydentowi U.S.A. Hooverowi — w książce swej „The Challenge to Liberty” pisze, że współczesny ustrój Stanów Zjednoczonych nie jest demokracją ale parodią komunizmu, socjalizmu i faszystów! Trudno go posądzić o nieznaną zasad demokracji lub fałszywy sąd o amerykańskiej rzeczywistości. Fakty są ten potwierdzają — kto wie, jaką rolę w życiu obywateli Stanów Zjednoczonych odgrywa przekupna prasa, zależna od trzech wielkich koncernów; kto zdaje sobie sprawę z istotnego charakteru „wolnych” wyborów, którymi kierują zawiadawiali organizatorzy opinii zwani „political boos”, lub zgola gangsterzy; kto bodaj pobieżnie zna organizację „racketingu”, policji fabrycznej, „kuklus-chonów”; kto wreszcie przytomnie sobie sytuację murzynów w tym „wolnym” kraju — ten niewatpliwie dojdzie do wniosku, że „wielka demokracja” bynajmniej demokracją nie jest.

GDZIE ISTNIEJE DEMOKRACJA

Mussolini stwierdził że „faszizm jest zorganizowaną, scentralizowaną i autorytatywną demokracją”. Włosi twierdzeniu temu dali pełną wiarę, jest ono umieszczone na wszystkich widocznych punktach w faszystowskiej Italii. Goebbels o narodowym socjalizmie powiedział: „Narodowa rewolucja dała Niemcom najsłabszą formę współczesnej europejskiej demokracji”. Twierdzenie to znalazło pełną aprobatę Hitlera i Niemcy również w to wierzą. A właśnie przeciwko tym dwóm państwom utworzony został front demokratyczny!

Ale nie na tym kończy się mentlik demokratyczny. Wielu nacjonalistów w Polsce, twierdzi z uporem, że nie są demokratami. Każda grupa chce uchodzić za najbardziej antydemokratyczną, a tymczasem program polskiego nacjonalizmu, dosyć zbliżony w poszczególnych grup, wyraźnie podkreśla rolę mas narodu w życiu politycznym i to nie jako przedmiotu biernego, ale jako czynnego podmiotu! Czy można apelować do świadomej woli całego narodu wiarę w przyszłą wielkość Polski opierać na instyktach najsłabszych mas narodowo myślących i przy tym wszystkim być antydemokratą? Antydemokrata, to znaczy arystokrata nie w masie wierzy i nie na nich chce się opierać, ale jest zwolennikiem ujarznienia mas przez nieliczną stosunkowo grupę, rządzącą — rzecz jasna — wbrew tym masom. Jednocześnie istnieją w Polsce sfery, głoszące o sobie iż są demokratyczne, które jednocześnie stoją na stanowisku rządów elity, wyłonionej w ten czy inny sposób, uzasadniającej swe prawa tymi czy innymi względami. Kto więc tu ostatecznie jest w istocie demokracją, a kto antydemokracją? Cemu za demokratów się uważają ludzie

niechętni upełnoważeniu szerokich mas narodowych i czemu z demokracją walczą ci, którzy najszerzym masom narodu decydujący głos w polityce chcą oddać?

CZYM OSTATECZNIE JEST DEMOKRACJA?

Dziś jest niczym — pustym dźwiękiem, szyldem pod którym kryje się zgoła inny interes, nalepką, którą się zaopatruje towar, aby szedł w szerokie masach, słowem, które nic nie znaczy. Trwać to będzie tak długo, aż masy zaczną myśleć. Wówczas nie będzie ich można brać na lep frazesu. Dopóki kierują się uczuciem, jak długo nienawidzą lub kochają pusty dźwięk tak długo są i będą żerowiskiem.

FRAZES I PODSTĘP

Rzeczywistość odrodzonej europejskiej cywilizacji, oczyszczonej z gnilnych miazmatów przedwojennej sofistyki, nadchodzi. Jeszcze trzeba operować frazesem — na przykład Hitler, aby zdążyć posłuch u mas, musiał ruch swój nazwać narodowym socjalizmem, który obecnie określa jako demokrację! Socjalizm — produkt dialektyki materialistycznej, w założeniach swych

międzynarodowy i antyidealistyczny — został sklejony dla celów propagandowych z nacjonalizmem — ruchem idealistycznym, z zaprzeczeniem kosmopolityzmu... Za tę cenę udało się Hitlerowi zmusić masę do wysłuchania go, dopiero wówczas zdołał naród swój przekonać, zjednoczyć i pchnąć na drogę ku wielkości. Oceniając fakty nie można pominąć zakłamania w pierwszym stadium. Było to zrozumiałe — Hitler zaczął działać w okresie straszliwego chaosu, gdy namiętności w Niemczech grały ponad miarę, a rozsądek był w letargu. Za ten swój chwyt omal nie zapłacił puczem Rohm...

Socjalizm od samego początku był antydemokratyczny, głosząc zupełnie zresztą słusznie, że ustrój parlamentarny, uchodzący za wyraz demokracji, będący prawną formą liberalizmu, jest w istocie swego ustrojem timokratycznym — rządami bogatego mieszczaństwa i ziemiaństwa, z mieszczaństwem się asymilującego. Po osiemdziesięciu latach zwalczania demoliberalizmu, socjaliści ogłosili się obrońcami i demokracją, i liberalizmem. Czy łągali poprzednio, czy kłamią dziś?

SUKAMY PIERWOWZORU

Demokracja ściśle biorąc porządek w państwie w którym decyduje wola demosu, czyli szerokich warstw. I nic więcej wyraz ten nie znaczy. Jeśli szukamy w historii pierwowzoru demokracji, państwa i okresu, kiedy po raz pierwszy zrodziło się określenie porządku demokratycznego, znajdujemy Ateny pod rządami Peryklesa — był to bowiem najświetniejszy okres ateńskiej demokracji, po raz pierwszy w dziejach Aten została zrealizowana przez tyrańca Pizystrata, Do jego bowiem czasów rządili państwem arystokraci, i dopiero Pizystrat uwolnił lud z pod władzy uprzywilejowanych. Ostateczne zwycięstwo odnosi lud ateński za rządów Klistenesa, również będącego faktycznie twardym rządcą. Ale najświetniejszy okres właśnie przypada za Peryklesa, który lat kilkadziesiąt rządził Atenami, corocznie wybieramy na stanowisko strategosa, jednakże rządził ręką twardą i nikt w Atenach nie śmiał usunąć go za pomocą ostracyzmu, jak usunięto Temistoklesa czy Arystydesa. W świetle ateńskiej historii demokracja wygląda zgola inaczej niż chce to przedstawić współczesny front demokratyczny — Klistenes czy Perykles, rządzący za wolą ludu a jednak twardo, zdecydowanie gniotący opozycję, bezwzględnie przeprowadzający swą wolę, dziwnie przypominają choćby Mussoliniego, który, gdyby chciał, mógłby przeciwie nie co rok a co miesiąc być wybierany.

KTO MA MIEĆ MONOPOL NA DEMOKRACJĘ

Jeśli dziś niejeden nacjonalista wdraża się na słowo demokracja, ma na względzie przede wszystkim te akcesoria, które na gwałt do pojęcia demokracji przyklejono w ubiegłym stuleciu — pięcioprzymiotnikowe wybory, dające tak szerokie pole do kombinacji tajnych związków i wielkiego kapitału, chaos parlamentarny, znany w Polsce pod terminem sejmowładztwa i będący źródłem słabości narodu, wreszcie niechęć do równouprawnienia politycznego wszelkich przybłędów, a przede wszystkim żydów, warto tu dodać, że w całym okresie ateńskiej demokracji prawa polityczne nie przysługiwały obcoplemieniom — metajkowie zawsze byli tylko tolerowanymi gośćmi. Naprzykład dziś w innej demokracji protestuje się przeciwko usunięciu żydów ze związków sportowych a przeciw w olimpiadach mogli brać udział wyłącznie Grecy czystej krwi, nie dopuszczono nie tylko azjatów, ale nawet nie tolerowano pobratymczych ludów z północnej części półwyspu bałkańskiego. Gdy się do tego wszystkiego doda fakt istnienia w demokratycznych Atenach bardzo licznej warstwy niewolników, dziwnie to jakosć nie pasuje do dzisiejszego pojęcia demokracji, wedle formuлки rewolucji francuskiej — są to zupełnie różne ustroje. I powstaje pytanie, czy współcześni „demokraci” mają jakieś prawo na demokrację się powoływać?

Jeśli mamy się trzymać pierwowzoru, to wobec nieistniejącej dziś warstwy niewolniczej wogóle nie można mówić ustroju demokratycznym w XX-ym wieku; jeśli zaś mamy mianem tym określić inny ustrój, będący zreformowanym porządkiem antycznych Aten, to czemu monopol na to ma mieć akurat Blum czy Lloyd Georges, a nie na przykład Mussolini czy Hitler?

Spór o demokrację jest tylko przykładem jałowości walki o terminologię, ale zarazem przykładem bezkrytycznego emocjonalnego nastawienia mas, które jednym wyrazem za nos można wodzić i szuć na siebie fikcją. Dziś w dobie Przełomu, gdy się przebudowuje cywilizację, walka wre w istocie, nie o słowa, lecz o treść. Im prędzej masę nauczą się na treść zwracać uwagę, tym prędzej zachwiana równowaga Europy odzyska swój pion.

Zebranie we Wrześni pod znakiem Narodowo-Radykalnym

W dniu 9 b. m. odbyło się we Wrześni koło Poznania zgromadzenie, organizowane przez Stronnictwo Narodowe. Przemawiali p. Belka działacz robotniczy w Łodzi i delegat Zarządu Okręgowego S. N. z Poznania. W zebraniu wzięli udział przybyli z Warszawy kol. kol. Olgierd Szpakowski i Witold Rościszewski. Drogoczącą większość na sali tworzyli robotnicy miejscowi.

P. Belka, omawiając sprawę robotniczą, stanął na znanym już powszechnie stanowisku Stronnictwa Narodowego, zwalczającego zagadnienie. Występował on przeciwko strajkom, dowodząc, że są one niepotrzebne dla robotnika. Mówca utyskiwał nad ciężkim losem robotnika Polaka i powołał się na szereg przykładów z Łodzi, proponował jako jedyny środek zaradczy wysyłanie wyzyskujących fabrykantów-żydów do Berezdy.

Z kolei drugi mówca omawiając dzisiejszą sytuację Polski trzymał się przez cały czas swego przemówienia odwiecznego sporu starego pokolenia kto zdobywał niepodległość Polski: Dmowszczycy czy Piłsudczycy.

Obydwa mówcy dostali należyty odprawę za takie ujęcie sprawy. kol. Rościszewski jasno postawił sprawę, że walka z wyzyskiem jest nie tylko walką z żydem przedsiębiorcą, a z każdym kto wyzysku-

je robotnika Polaka. Wskazał on na dwóch wrogów polskiego świata pracy: czerwoną i złotą międzynarodówkę. Odnośnie środków zaradczych twierdził, że należy sprawnie wyzysku i poprawy bytu pracownika Polaka traktować z punktu widzenia głębokich reform społeczno-gospodarczych. Własność według narodowo-radykalnych pojęć nie jest sprawą osobistą jednostek, przeciwnie jednostka musi się liczyć z dobrem Narodu przy gospodarowaniu swoją własnością. Dlatego też każdy przedsiębiorca, który wyzyskuje polskiego robotnika musi być pozbawiony przedsiębiorstwa, jako prowadzonego niezgodnie z interesem Narodu. Reformy w sprawie robotniczej tak jak i w innych dziedzinach muszą nosić charakter narodowo-radykalny, ponieważ trzeba mieć na uwadze dobro naszego Narodu i radykalnie to znaczy zasadniczo i ostatecznie załatwić sprawę.

Kol. Szpakowski wykazał w swoim przemówieniu obecną nieaktualność koncepcji podziału na przedwojenne orientacje. Tylko dzięki temu, twierdził mówca, że dzisiaj partie polityczne hołdują podziałowi na sanację i opozycję, ta pierwsza trzyma się przy władzy, zaś Folksfront rośnie na sile. Należy zastąpić stary podział nowym podziałem, zgodnie z wymogami bytu naszego Narodu, to jest podziałem na zwolenników Przełomu Narodowego i zwolenników Folksfrontu.

UKAZAŁA SIĘ BROSZURA

WOJCIECHA KWASIEBORSKIEGO

„Podstawy narodowego poglądu na świat”

CENA 50 GR. Do nabycia w księgarniach polskich i w administracji „Falangi”, Al. Jerozolimskie 31 m, 24

POLACY! Kupujcie tylko w firmach chrześcijańskich

Adresy firm godnych poparcia:

BIELIZNA MĘSKA

Bielizna męska wytworna, Józef Jarkiewicz, ul. Złota 45.

ELEKTROTECHNICZNE SKŁADY

Jerzy Hirszowski, inżynier
Składy elektrotechniczne,
spółka firmowa
Warszawa, Kredytowa, tel. 696-69
Poznań, Stary Rynek 48, tel. 13-92

ELEKTRYCZNE ZAKŁADY

Instalacje elektryczne. Remont i przebijanie motorów na różne napięcia.

FOTOGRAFICZNE ZAKŁADY

Zakład Fotograficzny Foto „A la minute”, Marszałkowska 84. Najlepsze zdjęcia ceny bardzo niskie.

FRYZJERSKIE ZAKŁADY

FRYZJERSKI ZAKŁAD DAMSKI I MĘSKI

Ludwik Pawlicki
Nowogrodzka 15

Cennik

Damski:
Ondulacja — 80, ondulacja wodna — 1,20, strzyżenie — 40, mycie głowy — 50, farbowanie brwi i rzęs — 80.
Męski:
Golenie — 20, strzyżenie — 30, mycie głowy — 30. Ondulacja trwała od zł. 6, — manicur 50.

GARNITURY I PALTA

GARNITURY — PALTA

na zamówienia i gotowe ceny b. przystępne. Duży wybór materiałów

J. MARKOWSKI I SYN

(B. współpracownicy f-my Herse i Uleniecki)

Wilcza 24A, tel. 8.62-34

KRAWCY MĘSCY

Zakład krawiecki, Stanisław Gniazdowski, Świętokrzyska 11.

A. Zaremba, Wspólna 36, tel. 915-77.

Józef Petz, Żórawia 33, tel. 867-02.

MAGAZYN UBIORÓW MĘSKICH I UCZNIOWSKICH

Magazyn i Pracownia
Ubiorów uczniowskich

JÓZEF LENC

Warszawa, Moniuszki 12, tel. 2-58-01

Wytwórnia i magazyn ubiorów
męskich i uczniowskich

ALFRED LEIBRANDT

Warszawa, ul. Wspólna 14, tel. 9.00-47.

MAGAZYN BŁAWATU
M. BUDZYŃSKI

Warszawa, ul. Marszałkowska 60,
telefon: 8.60-49
Ostatnie nowości
w wełnach i jedwabiach

MEBLE.

T. Karyłowski i W. Gorgas

istnieje od 1894 r.

ul. Świętokrzyska 2, tel. 6-27-19.

Meble gotowe i na zamówienia.

MEBLE STYLÓWE I NOWOCZESNE
WŁASNEGO WYROBU

Chmielna 41 róg Marszałkowskiej
telefon 2.37-78

SUKNA

Edward Zipser i Syn, Marszałkowska 117.

TOWARY KOLONIALNE

WINA — WÓDKI — MIODY —
TOWARY KOLONIALNE
ST. PODGÓRSKI

W-wa, Lwowska 17 róg Koszykowej
tel. 8-51-89

Wyroby żelazne, A. Krzyżanowski, Mar-
szałkowska 43.

WARSZTATY MECHANICZNE

B-cia OLESIŃSCY

Warsztaty mechaniczne,
W-wa, Wronia 67, tel. 6-14-25

Buty z cholewami oraz wszelkie
obuwie męskie

poleca:

E. NIEDZIŃSKI i S-ka

Al. Jerozolimskie 14

WELNA DRZEWNA

BRACIA MACIEJEWSKY

Sp. z o. o.

Kijowska 1-3 (Targowa 24)
tel. 10-12-28

Drzewo — Dykty — Posadzki — Welna
drzewna

SKŁAD SZCZOTKARSKO-MYDLARSKI.

J. Hebda, Warszawa, ul. Marszałkowska
77, tel. 8-29-81.

SKŁAD MATERIAŁÓW PIŚMIENNYCH

Skład materiałów piśmiennych

A. ZDIENICKA

Warszawa, ul. Śniadeckich 22
Telefon 8-37-22

POWSTANIE NOWEJ PLACÓWKI CHRZESCIAŃSKIEJ

W dniu 19. II została poświęcona przez ks. prałata Godlewskiego placówka z branży sukienniczej przy ul. 117 starej firmy śląskiej Edward Lipser i syn, Bielsko handel polski dąży wszelkimi krokami do niezależnienia się od wyparcia niezdrowej konkurencji żydowskiej, wciąż jeszcze istnieją dziedziny przez żydów opanowane i obwarowane stosami stosami tandety, która w oczach nieświadomego klienta uchodzi za towar tani. Dziedzina ta jest branża sukiennicza. Powyższa firma wyrabia najprzedniejsze gatunki materiałów męskich damskich, sukana samodziały, pledy oraz materiały na ubrania wojskowe. Dla udogodnienia klienteli firma otwiera w Warszawie drugi magazyn przy ul. Nowy Świat 53.

UWAGA 500 ubrań

Cheąc przyjść z pomocą młodzieży akademickiej walczącej o odzyskanie handlu i rzemiosła w Polsce. Podaje do wiadomości, że moja firma podjęła się wykonać ubrania w cenie kosztów t. j. 85 zł całość. Bliższe wiadomości na miejscu.

J. Połoński
Nowy-Świat 28
tel. 6.39-60

Przedsiębiorstwo meblowe

WOJCIECHA LUŚNIAKA

Mokotowska 44

Tapczan metalowy — 35 złotych
otomana — 50, szafa lustrzana — 75, łóżko materacowe — 17,
9 krzesel dębowych skóra — 90,
kanapka — 20, kredens kuchenny
40, klubowy garnitur 250, pia-
nina 300, krzesła od trzech zł.

Najrozmaitsze meble sprzedaje,
kupuje, wypożycza, taksuje.

AMERYKANKA

Kanapy-łóżka od zł. 135

Fotele - łóżka od zł. 75

Tapczany od zł. 35

AMERYKANKA

właśc. R. JAŚLIKOWSKI

Warszawa Marszałkowska 94

OBUWIE MĘSKIE

uczniowskie i sportowe oraz
BUTY OFICERSKIE

A. KISIELEWSKI

WARSZAWA

Al. JEROZOLIMSKIE 22

TELEFON 281-06

dawniej Al. Jerozolimskie 19

Prenumerata: kwartalna — 1 zł. 10 gr.; półroczna — 2 zł. 20 gr.; roczna 4 zł. 40 gr. Na prow. kw. — 1 zł. 30 gr. półr. — 2 zł. 50 gr. rocz. — 5; zagr.

Ceny ogłoszeń: 1/4 strona — 1000 zł.; 1/2 str. — 600 zł.; 3/4 str. — 300 zł.; 1/8 str. — 160 zł.; 1/16 str. — 80 zł. Adresy w odpowiedniej rubryce branżowe od 3 do 20 zł.; w ramce od 6 zł. do 40 zł. Za druk terminowy ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Od ceny ogłoszeń jednorazowych nie udziela się rabatu

Redakcja i Administr.: Al. Jerozolimskie 31 m. 24. Czynne codzienne: Adm. od 9 — 13 i 16 — 18-ej, z wyjątkiem niedziel i świąt
Konto PKO — Nr. 24.171